

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alphonsi Madriliensis De Vera Deo Apte Inserviendi methodo Libellvs Avreus

Alfonso <de Madrid>

Coloniae, 1608

De humilitate comparanda, & cur Deus nos vult humiles esse. Cap. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48891](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48891)

choantes, tanquam à fundamento omnis boni.

CAPVT VI.

De humilitate, cur illam Deus adèd & nobis requirat, & de ratione ipsam conquirendi.

Humilitas in tantam scandit sublimitatem, rursusque in tantam se demittit profunditatem, ut à sanctis doctoribus longa sint scalæ confectæ plurimorum graduum, quibus ad eam perueniatur. Nec speret quisquam ad tam sublime humilitatis coelum absq; scalis conscendere. Quum autem, ut dixi modò, de his scalis abundè prouisum sit, decreui his omiffis, vltèrius procedere. Meo iudicio si quis hos gradus conscendisset, hic in talem sui omniumque rerum cognitionem statim perueniret, qua clarissimè videret, quòd ex se quicquam non haberet, præterquàm nihil: quodque omne quòd aliquid est, ipse Deus est: & quòd cum ita sit, meritò exigit il-

Veri humilis aut

le, vt ne furtum aut simile malū committatur, omnis cogitatio, omneq; hominis vires intendantur, vt omnibus modis ille magnificetur, cuius est omne id quod aliquid est. Operat præterea humilis, cum non aliud exigat humilitas, quàm quod suū est, vt vniuersus mundus ipsum tractet, ac æstimet, pro eo quod est, hoc est, tanquam nihil, ne videlicet hominū corda vel breuissimo spacio occupentur, æstimando alicuius esse pretij, id quod re vera nihil est, aut vas est iniquitatū, quod peius est quā nihil, & tale est quouis peccator. In hoc ergo, vt id quod nunc diximus, multis bonæ considerationis actibus in corde firmum sit, consistit clavis humilitatis, cupiendo etiā vt qui nos malis afficiunt ac despiciunt, & quicūque id vident, existiment nos, nō ex humilitate ea sufferre, sed quòd euitare illa nequeamus, quod præ oculis semper haberi debet. Neque enim pro magno æstimari debet velle malis affici cum despectu, si opinamur eos qui illud vident, existi-

mar

*In quo
consistat
clavis hu-
militatis.*

mare nos id ex humilitate sustinere,
 non offensos, nec iniuriam sentien-
 tes. Et hoc est, quod D. Bonaventura
 dicit, cum in *stimulo amoris* horta-
 tur, ut qui nititur Deo placere, con-
 tur ab alijs vilis & abiectus haberi,
 non humilis siue modesti animi. Id
 dico, ut taliter ab alijs cupiamus vi-
 les haberi, & ut abiecti tractari,
 quod etiã optemus eos opinari esse
 omnino contra nostram voluntatẽ,
 quòd sic tractemur, nosque admodũ
 ægrè ferre, & multum indignari
 quòd taliter æstimemur, & ita no-
 biscum agatur, cum in rei veritate
 indegloriemur, ob sanctum nostri
 odium, quod in nobis est. Est tamen
 advertendum, quòd si quis tam su-
 blimis esset virtutis, ut nullam sibi
 vim inferens posset optare, ut ipsum
 cæteri vilem & non humilem æsti-
 marent, iuxta id quod modò de-
 claratum est, talis ad proximorum
 ædificationem cupere posset, ut
 opinarentur, quòd huiusmodi in-
 iurias cum gaudio, & non reniten-
 te voluntate sustineret, sed
 Dei

S. Bonaventura
Viles ha-
beri velle
debemus,
non hu-
miles.

Matth. 11.

Dei & humilitatis amore: essetq; ea
 humilitas heroica; & hanc humili-
 tatem iubet Dei filius, vt ab eo disca-
 mus, cum ait: *Discite à me quia mitis
 sum & humilis corde.* Quanquam &
 alia sublimia mysteria lateant in re-
 demptoris nostri humilitate, quæ
 hic non referuntur, tum quòd ineffa-
 bilia sint, tum quòd in admiratione
 magis sint relicta quàm ad imitatio-
 nem. Fuit enim humilitas aded con-
 iuncta patientiæ, vt in quibusdã re-
 bus illam non possimus exprimere
 seu imitari, sine noua admiratione,
 sicut admirandum fuit eius gaudiũ,
 quod in passione sua simul cum sum-
 mo dolore habuit. Sed cum à redem-
 ptore nostro hæc nobis addiscenda
 sit humilitas, operæ precium nũc mi-
 hi visum est, eius humilitatem ob o-
 culos ponere, quemadmodum rudes
 in arte quapiam ad discenda, aut pin-
 gendi adhuc imperiti, coram oculis
 habere solent exemplar, quod discen-
 do imitari cupiunt. Hæc autem filij
 Dei humilitas inexplicabilis quidẽ
 est, sed tamen iuxta nostrã ruditatẽ
 illam

SECUNDAE PARTIS. III

illam cognoscere tentabimus, considerantes quòd cum esset Deus infinitus, & homo perfectissimus, voluit, & magno cum gaudio elegit, pro re minima, imo nulla propemodum aestimari, & pro tali tractari, varijs iniurijs, còtumelijs, ac vituperijs, à die quo natus est, donec mortem quoq; ignominiosissimam sustinuit, & hæc omnia nò quòd ei necessaria essent, sed vt nos, quibus tanta erat necessitas, disceremus modum humiliandi nos ipsos qui in prædictis consistit. Vnde videre est, quàm reprehensibilis sit is, qui hanc humilitatem non discit & arripit, quam tantus magister exhibuit, & exercuit in seipso, licet non pro seipso, sed vt nos illam ab ipso disceremus. Cognita itaque nostri regis humilitate, debet quisque in corde suo aliã ad illius imitationem vel similitudinem fabricare, non quòd iubeatur, vt ad eius æqualitatem tendamus. Nam & si omnes creaturæ cuperent, & gauderent vilissimæ haberi, ac indignissimè tractari, ex minima sui

repu-

Perfekte Christi humilitas.

Quo Christi humilitatem non conatur imitari, reprehendus est.

*Humili-
tas omnium
hominum
cum hu-
militate
Christi si
conferatur,
nulla
est.*

*Christus
nihil fieri
voluit,
quanto
magis
Christia-
ni.*

reputatione, habita ex vera suæ abiectionis cognitione, omnisque huiusmodi omnium humilitas in vno homine cumularetur, nulla esset hæc humilitas, collata cum redemptoris nostri humilitate. Sunt enim varijs modis differentię innumera, inter maiestatem illam & omnes nos, quarum quælibet infinitum ponit discrimen inter humilitatem illius excellentię, & omnium sanctorum humilitatem, etiam in eodem accumulata. Dixi ergo quod nostram humilitatem fabricare debeamus, ad similitudinem humilitatis nostri redemptoris; eò quod nostra vilitas & abiectioni illi magno gaudio est, rursus dico, magno gaudio, nam hic cardo rei consistit, quod quilibet cupere ac desiderare debet, in oculis omnium pro nihilo reputari, & vt talis tractari: aliud enim quod ex nobis est, non promeremur, nec quicquam sumus: quum etiam Dei filius ac Dominus noster nihil comeritus, consenserit ac cupuerit talis aestimari, cum bonum esset infinitum, & vt talis tractari,

ad

ad nostrum exemplum, vt diximus. possit autē quis admirari, quòd De⁹ in nobis exigat, tantam nostri vilipensionem & humilitatem, & quæ ipsi taci cōflaret, dum nos eā suo exēplo docuit. Aduertemus ergo, quòd ita voluit, eò quòd id nobis in veritate cōueniat, & quia ex nobis nihil boni habemus, nec promeremur, etiā si multa bona ex magnifica Dei manu habeamus, cui soli acceptū ferre debemus, & illū, nō nos ipsos, inde glorificare. Neq; solū id nobis cōuenit, sed & sūmè necessarium est, tanta enim humilitas, cū voluntariè assumpta nostri abiectiōne, perfecta medicina est humanæ infirmitatis mortiferæ, quæ ex superbia prouenit: neque quisquā perfectè vnquam ab illa curabitur absq; perfecta humilitate. Quantū autem de perfecta cura defuerit, tantū de animæ emūdatione deerit: rursū quantū de animæ emūdatione defuerit, tantum de beneficijs & gratia Dei nobis deerit, tantoque minus sui erimus. Quòd si quis roget, quo modo possit quis gaudere

*Cur Deus
voluerit
nos abie-
ctos esse.*

*Nullus ab
imperfe-
ctionibus
liber sine
humilitate.*

dere

*Quomodo
gaudere
possumus
cum con-
uitijs af-
ficimur.*

*Adi com-
parandam
humilita-
tem, quid
op^o facto.*

dere, quòd vituperijs agitetur, cum adeo difficile sit id velle, poterit responderi, quòd id fieri possit, ex magna consideratione iam dictæ humilitatis filij Dei, & ex utilitate quæ inde nobis prouenit, & maximè quia ita habiles reddimur, vt Deus in nobis habeat gaudium, & gratum seruitium. Nemo autem qui discretus est, repellere debet id, per quod adimpletur altissimi voluntas, vnà cum gloria propria, & inæstimabili utilitate, ac perpetua pro seipso, ex breuissimi tēporis labore. Attamen, vt ratione respondeamus prædictæ quæstioni, notabimus, quòd ad fabricandam prædictam humilitatem necessarium est illud, quod sexto documento diximus, nempe vt inclinem^{us} frequenter voluntatem: rursum dico vt frequenter imo indies valdè frequenter, cupiat, & cum gaudio desideret abiectiōem ac vilipensionem ad eò pretiosam. O quàm meritò debet humiliari, siue humilis esse ac despici, qui toties inuētus est proditor aduersus dominum æter-

nam

nam, per peccatum tradendo animam
 suam diabolo, auferendo illam ab
 eo qui suam solam bonitate pro ipso
 mori voluit, hoc est, ab ipso Deo x-
 terno. Sanè si hoc seriò aduertere-
 mus, magno dolore honorem susci-
 peremus, si quādo nobis offerretur,
 cū clarissimè videamus hinc nobis
 provenire quod demeremur, &
 quod fortasse nobis erit impedimē-
 to summorum bonorum, quæ ex pre-
 tiosa vilipensione, & regi cœlorum
 accreuerunt, & indubiè accrescent
 ei, qui in dicto itinere comes ei esse
 voluerit. Posset quis nihilominus in
 certis casibus velle honorari, aut x-
 stimari, non obstantibus omnibus
 quæ de humilitate dicta sunt: nempe
 si oculum, aut respectum & intenti-
 onem habeat ad aliquod Dei obse-
 quiū, quod credit, aut videt ex huius-
 modi honore provenire. Sed eo etiā
 in casu expetere deberet cum timo-
 re, & nonnullo dolore quòd ho-
 norari oporteret, mag-
 naque cautela.

*Quomodo
 aliquis
 potest
 velle ho-
 norari.*